

21 mei 2023

(7de zondag door het jaar)

Kiran Joy o.p.

Vandaag is het de zondag na Hemelvaart en de zondag voor Pinksteren. Een zondag met niet veel activiteiten. Achter ons ligt de glorieuze hemelvaart. Voor ons ligt het nieuwe dat God onder zijn volk zal doen. Maar vandaag is sober. Vandaag is rustig. Een soort dode zondag tussen twee hoogdagen van Hemelvaart en Pinksteren.

Er gebeurt vandaag niets spectaculairs in het evangelie: geen opzienbarend wonder, geen spannend dispuut met de Farizeeën, zelfs geen gelijkenis. Johannes reconstrueert alleen een gebed van Jezus dat we niet eens voor onszelf kunnen bidden. Een dode zondag in feite!

Ook in de eerste lezing zien we een dode tijd van wachten. De leerlingen keren terug naar Jeruzalem zoals de Heer had gezegd te doen en stellen zich in veiligheid in een bovenzaal. Ze prediken nog niet, genezen nog niet. Er gaat nog niets van hen uit. Ze zijn nog steeds een kerk die helemaal in zichzelf gekeerd is. Een kerk die alleen voor zichzelf bestaat. Een kerk zonder taak in de wereld.

Dit is niet de kerk die we allemaal kennen. We weten hoe onze kerk actief is in de wereld met haar wereldwijde missies. Denk aan de vele liefdadigheidsinstellingen, ziekenhuizen, scholen die de kerk heeft gebouwd, ingericht en nog steeds draait over de hele wereld. Een niet-actieve kerk is voor ons bijna ondenkbaar. Een dode kerk in die zin is voor ons ondenkbaar.

Misschien is dat het punt van de zondag vandaag. Een dode zondag is soms noodzakelijk. In de aanloop naar het actief en relevant maken van de kerk krijgt het naar buiten treden alle aandacht, soms zelfs in die mate dat het woord "binnenkerkelijk" bijna steevast een negatieve bijklank krijgt. Misschien is het goed om ons af te vragen of wij soms - in onze ijver voor de taak van de kerk in de wereld - het meer interne leven van de kerk niet zijn gaan verwaarlozen? Kerk zijn betekent natuurlijk "je mouwen opstropen" maar ook "je handen vouwen". Als Kerk moeten we getuigen en verkondigen, in woord en daad, maar ook reflecteren en vieren, met hart en ziel.

Misschien is dat de reden dat ons op deze dode zondag voor Pinksteren deze binnenkant van de Kerk wordt voorgesteld: de biddende Jezus en de biddende leerlingen. Dit is de oudste voorstelling van de Kerk in de Schrift - een biddende kerk binnen haar muren en in intimiteit met de Vader.

Daarom is het goed dat wij daartoe telkens weer binnen onze muren bijeenkomen, zoals hier vandaag. Het is goed dat wij hier bidden om de Heilige Geest die ons in staat stelt om buiten deze muren in woord en daad te getuigen. Wij wensen vandaag dat onze wekelijkse bijeenkomst hier lijkt op die bijeenkomst in het cenakel in Jeruzalem. Hoe durven we deze zondag dan een dode zondag te noemen? We zijn misschien gesloten, maar alleen om te openen. We zijn misschien binnen deze vier muren, maar alleen om naar buiten te gaan en te getuigen. We zijn misschien op een dode zondag, maar alleen om levend en herboren te worden op Pinksteren. Amen!